

Nr 324

Av herr Karlsson, Göran, och herr Högström, om befrielse för handikappade från bils katt.

Handikappade personer med ortopediska skador kan efter läkarordination erhålla bidrag av statliga medel enligt förordningen om bidrag till vissa hjälpmedel för handikappade (SFS 545/1965) för anskaffande av motor-driven invalidvagn. Bidraget kan utbytas mot ett kontant belopp för inköp av personbil (SFS 405/1966). Denna bidragsmöjlighet utnyttjas företrädesvis av sådana handikappade, som av olika skäl inte har någon kvarstående förmåga till yrkesutbildning eller förvärvsarbete. Till denna bidragsform är också de handikappade hänvisade, som på grund av arbetets förläggning till bostaden eller dess närhet inte uppfyller villkoren för bidrag av näringshjälpmedel genom arbetsmarknadsstyrelsen. Förhållandena gäller även en handikappad husmor. Tillgången till det tekniska förflyttningsmedel, som bilen i dessa särskilda sammanhang utgör, innebär att en husmor i väsentlig utsträckning själv kan sköta och taga ansvar för de arbetsuppgifter, som normalt ankommer på henne.

Befrielse från skatteplikten för invalidfordon enligt 2 § Kungl. Maj:ts förordning 1922 har som villkor, att den handikappade skall vara beroende av bil för sin yrkesutbildning eller sitt förvärvsarbete. Då förut nämnda bilägare, oaktat sin kvalificerade medicinska situation, inte uppfyller bestämmelserna i denna del av förordningen måste den handikappade följaktligen erlagga de skatter för bilen som gäller i allmänhet. Det är naturligt att denna grupp handikappade anser sig synnerligen ogynnsamt bedömd i detta sammanhang i jämförelse med vad som gäller för personer, som kan arbetsrehabiliteras eller som råkar ha sin arbetsplats på tillräckligt långt avstånd från bostaden.

Vid inköp av ett fabriksnytt fordon uttages den särskilda omsättningskatten med 155 % av fordonets tjänstevikt. Automobilskatten liksom allmänna varuskatten föreslås i årets statsverksproposition ökas. Kostnaderna för skatterna blir således alltmer kännbara vid anskaffandet och innehavet av bil, när det gäller personer med nämnda handikapp. Ofta torde även förhållandet vara att denna grupp handikappade har förtidspension och i övrigt har svaga ekonomiska förutsättningar att svara för en bils driftkostnader. Det torde av denna anledning, utöver den sociala gränslinje mellan handikappade som förordningen om skattebefrielse uppställer, finnas

starka ekonomiska skäl för att ifrågavarande handikappade även får möjligheter till befrielse från skatteplikt för bil.

Kostnaderna för en skattebefrielse i detta syfte blir av ringa betydelse för samhället. Antalet bilar, till vilka bidrag hittills lämnats genom medicinalstyrelsens försorg, uppskattas till högst 400. Den grupp, som bör komma i fråga för skattebefrielse i detta sammanhang, bör begränsas till sådana handikappade som efter läkarordination enligt Kungl. Maj:ts förordning av den 22 oktober 1965 erhåller kontantbelopp för anskaffande av bil.

Handikapputredningen och automobilskatteutredningen har fått Kungl. Maj:ts uppdrag att göra en översyn av reglerna för skattebefrielse för fordon, som äges av handikappade. Starka skäl talar dock för att man i avvaktan på dessa utredningars förslag utformar provisoriska bestämmelser för skattebefrielse av i motionen avsedda bilar.

På grund av att behovet av skattebefrielse för bil för ovan nämnda grupp handikappade måste bedömas som synnerligen angeläget föreslås,

att möjlighet till sådan skattebefrielse snarast öppnas för handikappade, som erhåller bidrag av statliga medel enligt Kungl. Maj:ts förordning av den 22 oktober 1965 (SFS 545/1965).

Stockholm den 25 januari 1967

Göran Karlsson (s)

Ivar Högstrom (s)